

Φώντας Κονδύλης

Μοναχικοί Ἀλητες

Ἄκόμα ἓνας. Ὁραῖος ὅσο κι ἡ μνήμη του. Ἀπόκρυφος ὅσο καί τ' ἄδηλο νόημα τῆς ἐποχῆς του. Ταιριαστός στόν ἴλιγγο, ὅσο ἀταίριαστα τά παρτέρια στό καυσαέριο. Κι ὅσο σκεφτόμουν πῶς τούτη ἡ χώρα, ἡ χώρα μου, μέ τούς φαιδρούς ἄλλοτε πορτοκαλεῶνες εἶναι μιά κακιά μητριά, ἀκόμα πιό κακιά ἀπό τίς μητρίες τῶν παραμυθιῶν τοῦ ΕΡΤ, κι ὅσο σκεφτόμουν Λάμια, Μορμώ, Ἄρπυια, θυλικός Κρόνος πού δέν ἀφήνει ἀφάγωτο παιδί, τόσο ἔδενε μέσα μου κι ὁ κόμπος πῶς οἱ ἑλληνικοί σιδερόδρομοι κατασκευάστηκαν γιά νά μᾶς διώξουν ὅπως - ὅπως ἀπ' αὐτόν τόν πεφιλημένο σκελετόβραχο, καί νά μείνουμε πίσω οἱ κουτσοί κι οἱ κουζουλοί, κι οἱ μικρολέοντες μέ τή σαρακοφαγωμένη λεοντή, κι οἱ ἔθναμνότερες μέ τή μασκαρεμένη φύση, πλάι στό ψεύτικο γκαζόν στούς ξεραμένους κήπους μέ τούς ξεχασμένους ποιητές.

Ὁ ποιητής τρελάθηκε. Μ' ἓνα νάυλον γιουκαλίλι στό πέτο, μέ μιά ἠλεκτρική φωνή πού κάνει οἰκονομία στούς ἤχους γιατί πλακώνει πιά ἡ ἐνεργειακή κρίση, πέρασε προχτές τήν καγκελόφραχτη πόρτα, μέσα σ' ἓνα πολύβουο φαματά ἀπό κλαπασιμπαλα, καί συνεντέξεις σαλντιμπάγκων περί ἀντιδικτατορικῆς ἐλευθερίας καί ταξικῆς συνεργασίας, πέρασε στίς ἐφεδρεῖες τῶν ἀετῶν, ἐπιλήσμων καί λησμονημένος, ὁ δεύτερος, ὁ τρίτος ποιητής πού τρελαίνεται, ὁ τέταρτος... - μά πῶς πληθύνανε ἔτσι οἱ ποιητάδες στή γενιά μου; - ὁ ἄλλος ἔπεσε ἀπ' τόν ἕκτο ὄροφο κι ἔλαμψε φῶς στά γεζοδρόμια τῆς βαλτοπούλης, κι ἓνας ἄλλος ἔκοψε τό χέρι του μέ πέτρα γιά νά τό στείλει εὐχαριστήριο δῶρο σ' ἀδιάφορο καί ἠλεκτρονικό ὑπερπέραν.

Ὁ ποιητής τρελάθηκε. Λέξη μή λές! Βούβα καί τσιμουδιά. Ὁ ποιητής τρελάθηκε. Ζήτω ὁ ποιητής! Ἀπανεμιά ἀπ' τόν κόσμο ἡ σιγή. Αἰώνιοι ἀπολογισμοί, γιά τό πῶς ἔγινε καί πέρασε ἡ φυλή σκύλα καί χάρυβδη, κύκλωπες καί λαιστρυγόνες, γιά τό πῶς ἔγινε καί τό λιμάνι ἦταν θολό, γεμάτο πετρέλαιο, κι ἄρπαξε τό νερό φωτιά, καί κήκαν τά ξύλινα τείχη, καί πλημμύρισε ὁ χρόνος τσίκνα κι ἀνθρώπινα κεφάλια τῶν βουνῶν. Κομμένα τά κεφάλια, κι οἱ νεοελληνικοί διάλογοι μπροστά σέ ἀρχαῖο ντεκόρ, μπογιατισμένο, σάν τή φτιασιδωμένη μαντάμα τοῦ μπορντέλου.

«Πῶς γίνηκε κι ἄλλαξε ὁ καιρός τό νοῦ μας;»

Ὁ ποιητής κι ὁ στίχος του. Ἐνάμεσα στίχου καί ποιητή, ἀπομεινά-
ρια ἀπό φύλλα γιασεμιοῦ, συνθετικά ἄρώματα συνοικιακοῦ κομμω-
τήριου, νάρδος καί κύπρι σέ σακκουλάκια τῶν δέκα δραχμῶν, ἐκτε-
θειμένα στό τερατικό σουπερ - μάρκετ τῆς γωνίας.

Ὁ ποιητής κι ὁ στίχος του. Ἐνάμεσά τους, διασταυρώσεις ἀστέρων
κι ἡλιακές τροχιές σέ σφραγισμένα μπουκάλια, λαϊκές γειτονιές
μονάχα στή φαντασία καί στίς παιδικές ζωγραφιές, χέρια κομμένα
ἀπ' τόν ὤμο, χέρια φανταστικά, ὑψωμένα γροθιά σέ μολυσμένο
οὐρανό.

Ὁ ποιητής κι ὁ στίχος του. Ἐνάμεσά τους, ἕνας ἔρωτας πού προσ-
βλήθηκε ἀπό σύφιλη, κι ἕνα πρόσωπο θεόρατο πρόσωπο, στρογγυ-
λό, πού ξεπροβάλλει θριαμβικά σά φεγγάρι μές ἀπό τίς ἀντένες
πού κοσμοῦν χαμόσπιτα κι αὐλές, πολυκατοικίες καί στέγες μαγα-
ζιῶν, πρόσωπο τῆς νέας μυθολογίας, κάτοικος τῆς ἄχρονης συνοι-
κίας ξεπροβάλλει ἀνοίκειος ὁ μικροαστός.

«Πρόσωπα ζωγραφισμένα στό νερό...»

Οἱ ποιητές κι ὁ στίχος τους. Ἄτυχοι, μοναχικοί ἀλήτες, πού βρῆκαν
ξύλινα ἀλογάκια στή θέση τῶν παιδιῶν. Ὁ ἕνας πῆρε τῶν ὀμμα-
τιῶν του. Ξέχασε. Ὁ ἄλλος βρῆκε τὰ σύνορα κλειστά. Καί παρα-
δόθηκε στή χρονομέτρηση τῆς ἐπιστροφῆς. Τροβαδοῦροι τοῦ ἄ-
μετάδοτου κι οἱ δύο, κι οἱ τρεῖς, κι οἱ πέντε, μιά ὀλόκληρη γενιά,
ἀνακάλυψαν πῶς ἡ ἐξαίσια γυναίκα ἦταν καμωμένη ἀπό πλαστικό.
Ἡ φυλακή, καί πλάι τῆς τό τρελοκομεῖο. Ἡ πολιτεία ἐπαγρυπνεῖ.
Μιά δρασκελιά ἀπόσταση, κι ἀνάμεσα ὁ στίχος δίχως τόν ποιητή.

Φώντας Κονδύλης

